

ISSN 0134-2266

TÄÄHEKE

1980

NR. 5

MAI

1

MAIPÜHA

9

VÖIDUPÜHA

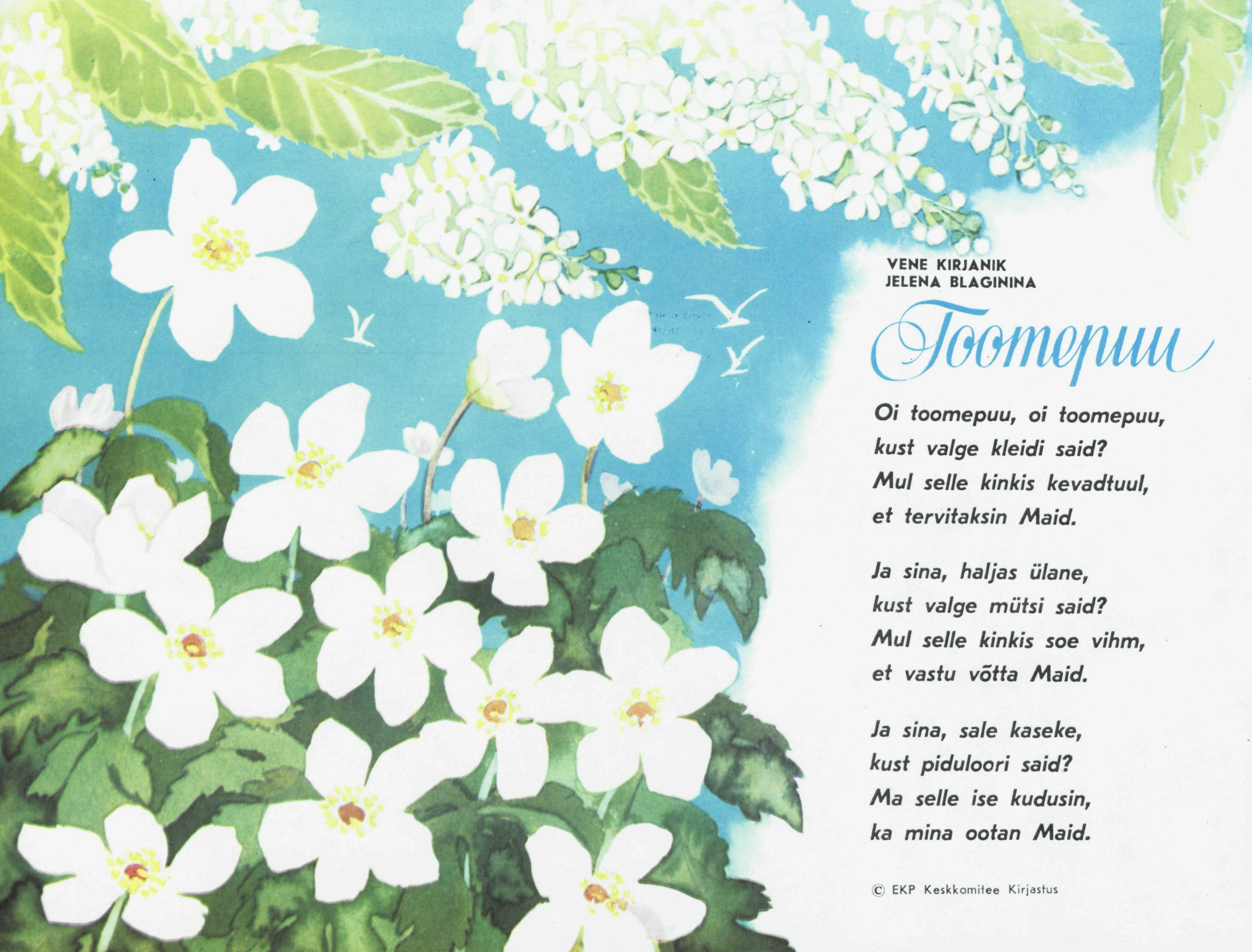

11

LOODUSKAITSE-
PÄEV

19

PIONEERI-
ORGANISATSIIONI
AASTAPÄEV

ENE KIRJANIK
JELENA BLAGININA

Toomepuu

*Oi toomepuu, oi toomepuu,
kust valge kleidi said?
Mul selle kinkis kevadtuul,
et tervitaksin Maid.*

*Ja sina, haljas ülane,
kust valge mütsi said?
Mul selle kinkis soe vihm,
et vastu võtta Maid.*

*Ja sina, sale kaseke,
kust piduloori said?
Ma selle ise kudusin,
ka mina ootan Maid.*

VEENE KIRJANIK
JULIA DRUNINA

Vanas koolimajas

Seesama õu,
seesama uks,
needsamad seinad.

Endiselt palitud ripuvad nagis,
endine sumin ja sagin.

Tere, õpetaja!

Oma klassi astun,
oma pinki istun
sirgelt kui koolilaps viks.

Tühi mu sahtel,
seinal luitund tahvel,
seal on kiri
a võrdub x.

Silmad kui sulen,
meelde mul tuleb,
otse siit tee sõtta viis.
Kleenukest tütarlast
kolmandast pingist
kodumaa kutsus siis.

Tõlkinud JÜRI RANT

VEENE KIRJANIK
ALBERT LIHCHANOV

Igavese tule juures

...Me seisime kivist astmetel. Sõduri juures leegit-
ses igavene tuli. Sabistab vihma, aga tuli põleb.
Langeb lund, aga tuli ei kustu ikkagi. Seisatasime
kivist tähe juures, mille sees igavene leek lõken-
dab. Vanaisa andis Sõdurile au. Mina tõstsin käe
pioneerisaluudiks. Ikkagi on see kurb. Elas inimene.
Tal oli nimi. Tal oli ema. Ehk naine ja lapsedki
olid. Aga siis ta hukkus. Hukkus nii, et keegi ei
teadnud sellest. Kuid ta ei jäänud kadunuks. Te-
mast sai Tundmatu Sõdur. Võib-olla, et teda ooda-
takse praegugi veel. Temale mõeldakse, temast
räägitakse. Öeldakse nimepidi. Aga tema on juba
ilma nimeta. Tema on kõigi jaoks Tundmatu Sõdur.
Vaatasin, kuidas tulevad kalmu juurde naised. Väga
vanad naised. Pioneerid. Kuidas pannakse lilli pu-
nasele marmorile. Kuidas seistakse sügavas mõttes.
Haaran vanaisal käisest. Vaatan talle näkku. Kui
hea, et minu vanaisa on elus. Et fašistid teda ei
tapnud.

(Jutustusest «Minu kindral»)

Illustreerinud ENE PIKK

© Издательство «Детская литература», 1976.

Pühapäeval käisime teatris. Mait ootas juba ammu seda päeva. Ta pani selga uue ülikonna ja kingadki olid esimest korda jalas.

Teatris oli väga pidulik. Rõõmsad lapsed ootasid vadistades etenduse algust. Suur teatrisaal oli valge, kõrge lae all säras palju lampe. Siis tuled kustusid. Saalis jäi vaikseks. Eesriie avanes ja etendus algas.

Laval ei lausunud veel sõna, kui Maidu selja taga sosistati:

«Mina olen seda näidendit näinud, käisin vanaemaga vaatamas. Mul on kõik meeles. Kohe

tuleb jänes, hunt ajab teda taga.»

Maidu meelest oli seda ütlematagi näha. Mida jänes rääkis, seda Mait ei jõudnud tähele panna, sest tagumises reas krabistati. See poiss, kes sosistas, kooris kommi paberi seest lahti. Maidul tuli vesi suhu. Oleks ka midagi magusat suhu pistnud.

Näidendis hoidsid jänes, siis ka vares tikutoosi, et rebane ja hunt seda kätte ei saaks ega laseks punast kukke lahti. Vares pandi toosi valvama. Siis hiilis rebane lavale ja valetas

varesele, et metsa taga on karu mullika murdnud ja lindudele pidulaua katnud. Rebane meelitas varest pidule.

Lapsed saalis olid põnevil: kas vares tõesti usub rebast!

Mait kuulis selja tagant juba ette ära, mis varesega juhtub. Põnevat polnud midagi.

Kodus küsis ema: «Kas oli ilus näidend! Mis sulle kõige rohkem meeldis!»

Mait jäi mõtlema.

«Midagi ikka meelde jäi!»

«Selja taga üks poiss sõi kogu aeg kommi ja tonksis jalaga vastu tooli.»

Illustreerinud ANNE AARE

HARRI JÖGISALU

Teatris

HELJO MÄND

KLASSIST KLASSI

Mängisime kooli. Jaan oli õpetaja ja mina õpilane.

Õpetaja küsis: «Palju on üks pluss üks?»

«Üks sõrm ja üks sõrm on kokku kaks sõrme.»

«Palju on kaks pluss üks?» küsis õpetaja.

«Kaks sõrme ja üks sõrm on kolm sõrme.»

«Väga hea,» ütles õpetaja. «Saad teise klassi.»

Teises klassis ei olnud midagi teisiti. Sama pink, sama õpetaja, sama õpilane, see tähendab mina. Ainult küsimus oli uus.

«Palju on kümme pluss kuus?» küsis õpetaja.

Vaatasin talle imestunult otsa: «Kuidas ma saan seda arvutada, kui mu kahel käel on kokku ainult kümme sõrme?»

«Palju on kümme pluss kuus?» nõudis õpetaja.

Istusin põrandale maha, tirisin sukkipüksid jalast ja võtsin varbad appi.

«Kümme sõrme ja kuus varvast on kuusteist sõrme ja varvast.»

«Hea,» ütles õpetaja. «Saad kolmandasse klassi.»

Mina ei tahtnud kolmandasse minna. Läksin esimesse tagasi. Seal oli kergem. Polnud vaja varbaid paljaks võtta.

AINO PERVIK

LUGU LEIVAPOE UKSEST

«Oh, kuidas ma üleni valutan,» lausus leivapoe uks, kui ta viimase ostja taga kägisedes kinni vajus. Pikk tööpäev oli läbi ja uks igatses õist puhkust, mil ta ilusasti kindlalt lukus seisab ning vaikselt tukub, mõnus leivalõhn ninas ja süda rahul, et terve päev usinasti tööd tehtud. Hommikust peale oli ta ostjaid sisse ning välja lasknud, aina avanenud ja kinni vajunud. Nüüd polnud kuni järgmise hommikuni tarvis teha ühtegi liigutust, võis murefult piita sirutada ja lasta hingedel hinge tõmmata.

Aga kui leivapoe uks oli just mõnustasti tukkuma jäänud, peatus ta ees üks hilinenud ostja. See oli arst, kellel samuti pingutav päev seljaga. Just tööpäeva lõpu aegu oli haiglasse toodud veel üks laps, kes käärinud kõhtu oli neelanud ja arstil

tuli need välja löigata. Seetõttu ei jõudnud ta enne poe sulgemist leiva järele.

«Vabandage,» lausus arst nukralt. «Mul on kodus ainult pakk võid ning pakk teed, ja sealjuures olen ma kogu päeva söömata. Kas ei oleks võimalik veel poodi leiva järele pääseda!»

Leivapoe uks ärkas kõige magusamast unest ja pidi peaaegu arstile vihaselt sähvama, et too on puhta loll ja häbematu ka veel, kui ta pärast poe sulgemist leiba tahab. Uks oli ju pidanud terve päeva pealt kuulama pahurate müüjate ja ostjate omavahelist nääklemist. Kust see leivapoe uks siis ikka kombeid pidi õppima! Õnneks vaatas uks enne aga väsinud ja näljasele arstile silma ja jättis oma ütlemise ütlemata. Ta uks hoopis vaikselt

krigisedes lahti, avanes praokile ja laskis arsti sisse. Pood oli täis värsket leiba ja arst sai sealt suure lõhnavana pätsi. Raha jättis ta kassaletile. Siis astus ta paakil uksest välja, surus tänutäheks ukselinki ning ruttas koju õhtust sööma ja puhkama. Leivapoe uks aga vajus sügavasse röömsasse unne.

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

LEIB

ALTAI MUINASJUTT

NAHKHIIRE ELU

Illustreerinud VALLI HURT

Nüüd tuleb nahkhiir ainult öösiti oma peidupaigast välja. Aga kord oli aeg, mil ta ka päevavalgel ringi lendas. Siis ühel ilusal hommikul sattuski nahkhiirele pistrik vastu.

«Lõpuks ometi kohtusime,» rõõmustas pistrik. «Otsin sind juba kolmandat aastat.»

«Mispärast!» üllatus nahkhiir.

«Kõik linnud saadavad poegi linnuväkke. Ainult sina soojendad omi tiiva all.»

«Aga kas mina siis lind olen!» hüüatas nahkhiir, pani tiivad kokku

ja pistis üle aasa jooksu.

«Tõepoolest, ei ole,» otsustas pistrik ja lendas minema.

Nafuke aega hiljem tuli nahkhiirele rebane vastu.

«Keda ma näen!» rõõmustas rebane. «Seitsmes aasta jubä ajan su jälgi.»

«Mispärast!» üllatus nahkhiir.

«Nagu sa ei teaks!» vangutas rebane pead. «Kõigil loomadep lapseed loomaväes, ainult sina ei saada omi õppustele.»

«Aga kas mina siis loom olen!»

hüüatas nahkhiir, löi tiivad tuult täis ja tõusis õhku.

«Tõepoolest, ei ole,» arvas rebane seda nähes ja läks oma teed.

Sellest peale loobus nahkhiir täiesti aasal jooksmast. Tal on hirm rebast kohata. Et jalgadel enam tegevust ei olnud, kuivasid need ära. Päevavalges lennata ei julge nahkhiir samuti. Alles siis, kui pimedaks läheb, sirutab ta tiivad välja ja liugleb puude vahele. Tasa-tasa, et pistrik ei kuuleks.

Umber jutustanud JAAN RANNAP

LEILI ANDRE

KUKESAMM

Kukesamm, kukesamm,
aina kasvab päeva ramm.

Päev ei raatsi magada,
tema soovib jagada

värvukese värvurõõmu,
taeva laiumiserõõmu,

rohu kasvupraksumist,
kõige tehajaksamist.

TSEHHI KIRJANIK
VLASTA LIEBICHOVÁ

ALLIKAS

Metsa keskel allikas,
peal tal kattedeks peegliklaas.
Näen seal lindu, puud ja pilvi,
näen seal oma suud ja silmi.
Kui sest allikast joob keegi,
teeb ta katki selle peegli.

POOLA KIRJANIK
LUDMILA MARJANSKA

NELI AASTAAEGA

Kevad on,
kui õites lilleaed.

Suvi siis, kui lilledel
mesilased maiad.

Sügis õienektarist
valmis segab mee.

Talv on siis, kui selle meega
joome kodus teed.

TSEHHI KIRJANIK
JUNDRICH BALIK

SÜGISENE FLÖÖT

Kord flöödi leidis
metsas tuul.
Kas lind ta
pillas pesast?

Ja juba flööt
on tuulel suul,
ta ise
puhub seda.

Illustreerinud HELDUR LARETEI

Tõlkinud ELLE TURKINA

LÕVI AKNAL

HELLE LAAS

Väike Lõvi, päris üks, mänguasjadepoe aknal, suures laias klaasvitriniis. Kõrv roosaks kõrbenud, kere kollaseks koltunud, saba kõver kui grammofoni vänt. Üks läheb mööda, naerab. Teine läheb mööda, naerab. Kolmas läheb mööda,

näitab näpuga ja naerab: «Kas pole naljakas?»

Väike Lõvi, päris üks, mänguasjadepoe aknal, suures laias klaasvitriniis, tahaks peita oma kõrva, oma keret, oma saba. Tahaks hoopis ära minna, laste juurde põgeneda, olla armas mänguasi.

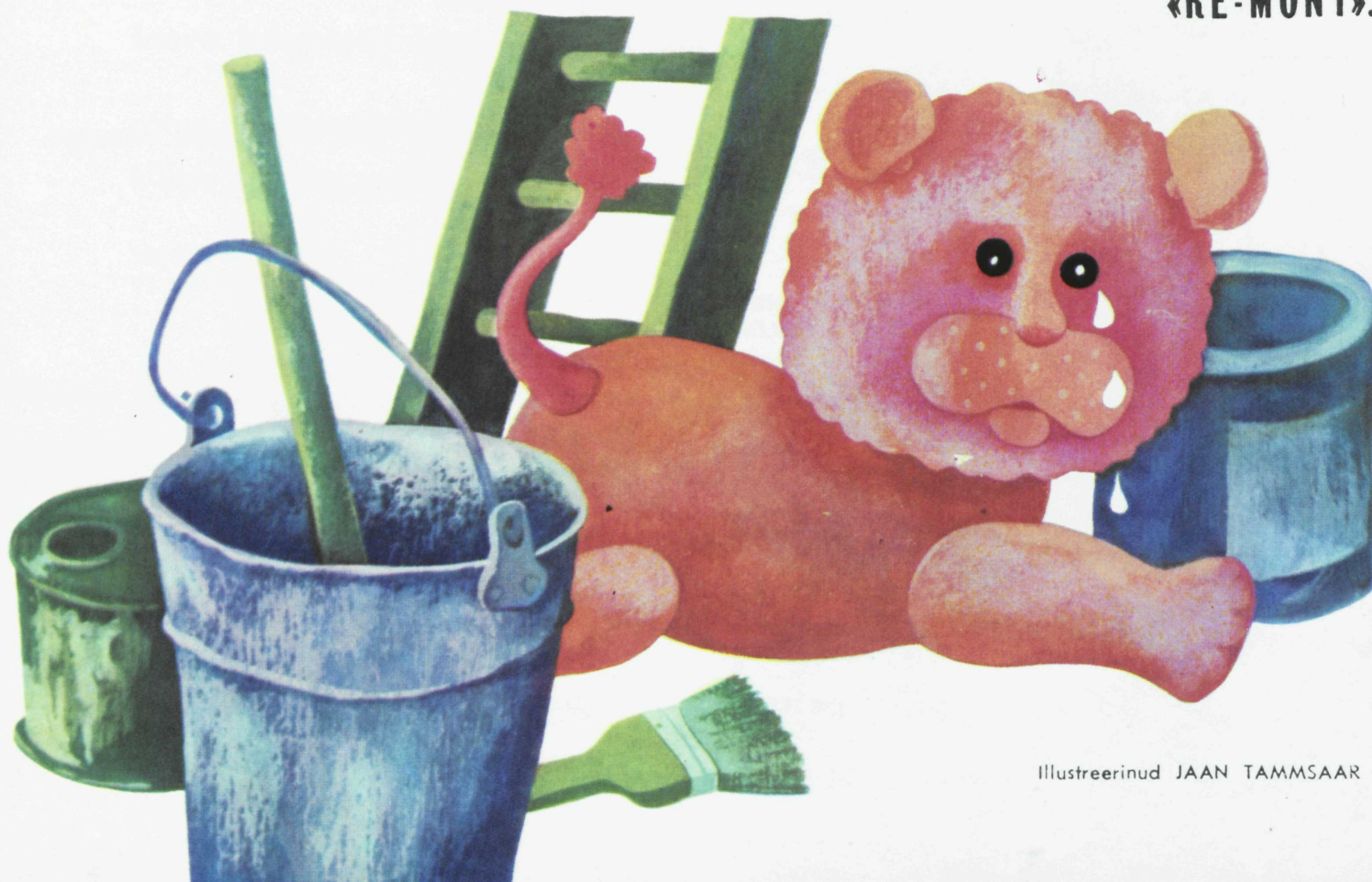
Üks läheb mööda, naerab. Teine läheb mööda, naerab. Kolmas läheb mööda, seisatab ja veerib silti uksele:

«RE-MONT».

MARIO KIVISTIK

ISEMOODI KARU

Tumepruun ja suhkrumaias karu elab meie aias. Ta ei kiusa mesilasi. Tal on käsil tähtis asi – väsimatult valvab karu sumisevat mesitaru, et ei pääseks selle ligi ükski röövel ometigi. Hallaöödel katab aga taru pruuni kasukaga, et võiks kesta sügav uni mesitarus hommikuni.

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

LAPSED LASKUVAD MÖÖDA KALJUSID

Meie ees kõrgub ilmatu mäemürakas. Sinna me sõidamegi, sest tema tipus asuvad Peruu legendaarse linna Machu Picchu (loe: matsu piktsu) varemed. Selle linna rajasid kunagi väga ammu Lõuna-Ameerika asukad inkad. Ähkiva rongi tee ülesmäge viib läbi indiaanlaste asulate. Meid, turiste, saadetakse vaikiva pilguga. Põhjus on teada — siin valitseb vaesus. Reisi lõpp-punktis, Machu Picchu jalamil, nägime tervet trobikonda 4—6-aastasi poisse. Möistagi uudistasid nad saabunud turiste. Mäe jalamilt varemeteni on 400 meetrit. Et see tee nõuab mäeronija osavust, ehitati turistide tarvis graniitpinnasesse siksakiline autotee. Tippu jõudmiseks tuleb sõita 8 kilomeetrit ja teha 13 peaaegu täispöoret.

Viibisime linnavaremeis mitu tundi. Lahkudes nägime autobussi ees keksimas kahte juba tuttavat poisikest. Nad hüppasid teelt otse kaljuastangu servale ja tagasi, karjusid, näitasid sõrmega meie peale ja siis alla, jälle meie peale ja alla. Et meile kihlvedu pakuti, taipasime hiljem. Mootori käivitudes heitsid poisid kiiresti kaljuastangule kõhuli, lükkasid jalad üle serva ja kadusid.

Sõitsime kõigepealt allamäge oma 500 meetrit, siis tuli käänak, veel pool kilomeetrit ja enne teist käänakut nägime neid samu poisse rõõmsalt tee peal keksimas ja kätega vehkimas. Heik enne bussi kohalejõudmist kadusid nad jälle. Neljandasse käänakusse jõudes nägime neid uuesti. Nüüd näidati meile koguni pikka nina. Selge, poisid laskuvad otse, samal ajal kui meie edasi-tagasi sõidame. Rahvas bussis läks elevile ja mootorgi hakkas nagu valjemini mürisema. Ent võta näpust — kuuendas käänakus olid poisid jälle meie ees. Poisid olid esimestena ka all ja seisid võidukalt naerdes autobussi ukse ees. «Tublid poisid! Võit-site!» öeldi neile mitmes keeles ja turistid andsid poistele üht-teist võitjatasuks. Kes

banaane, kes metallraha, kes kompvekikarbi, kes närimiskummi... Minu naabriks olnud neegrifar võttis juustest pikkade piidega sinise kammi ja ulatati selle poistele.

Toreda elamuse saanud turistid astusid jaama poole, kus neljast vagunist koosnev rong Machu Picchu uudistajaid ootas. Läksin jõe äärde viimast pilti tegema. Pilt jäi tegemata, aga nähtu jäi meelde küll — autobusside kõrvale maha laotatud vaip oli täis ananasse, banaane, kompvekke, pearätikuid, münste, märke ja muud kribu-krabu. Kõrvale seisid kaks meest, ühel suur kott käes, teine uuris sinist

kammi. Samas seisis poisike, ropsides pahupidi pööratud taskut. Nägin ka meie tuttavaid, kes juba läksid aeg-ajalt pilke selja taha heites üle silla. Ilmselt märke, et siis jälle turistide bussiga võidu alla laskuda.

Ajalehtedest lugesin, et kapitalistlikes riikides töötab 100 miljonit last, neist paljud viieaastased. Ma ei tea, mis tööd nad mujal teevad, kuid Machu Picchus riskeerivad nad eluga. Ka ei tea, millist tasu neile kaks peremeest maksid, kuid banaanid ja ananassidki pidid nad peremeestele andma.

TOOMAS ALATALU

TAHAN SAADA PILLIMEHEKS

SIIS, KUI KLAVERIT MA MÄNGIN,
ISA KÕRVAL MUUDKUI KÄRGIB:
«POISS, KUS ON DÜNAAMIKA,
SÕRMED ON SUL VALED KA.»

PALJU HARJUTAMA PEAN,
SIIS ON HINDED VÄGA HEAD.
KUI MA ÜSKORD SUUREKS SAAN,
PILLIMÄNG MUL SELGEKS SAAB.

INDREK SEIRE,
Paide 3. Keskkooli
IIa klassi õpilane

SÕJAMÄNG

ME KLASI POISID JÄLLE KOOS,
ON SÕJAMÄNG NEIL TÄIES HOOS.
SAAB LIPUMEHEKS TÄNA JAAN,
TAL HÄSTI PEAS ON SÕJAPLAAN.
SVEN VIIMANE ON POISTE SEAS,
SEST SÕJAKIIVER VILTU PEAS.
NÜÜD SÕJAKISAS LEHVIB LIPP,
ON PEAGI VALLUTATUD TIPP.

ANNE KUUS,
Tartu 12. Keskkooli
Ib klassi õpilane

UNENÄGU

VOODI ON SOE,
TEKI ALLA POEN.
MAGAMA SIIS JÄÄN,
UNENÄGU NÄEN.

UNES NÄEN MA LEPATRIINUT,
PÕIALPOISSI, TUHKATRIINUT.
VEEL NÄEN VÄIKEST UNE-MATIT,
JÄNKU-JUTAT, KARU-KATIT.

MÄRGE PAJUS,
Kehra Keskkooli
IIa klassi õpilane

«Pidupäev» —
joonistanud
MERIKE TAMMEAID
Kingsisepa
2. Keskkoolist.

«Paraadil» —
joonistanud
VAHUR ORG
Märjamaa
Keskkoolist.

LUGU

ÕPETAJALAUAST

Meie klassi õpilased kaotavad koolis palju asju — vihikuid, pliiatseid, kumme, liikuva aabitsa tähti. Ükskord õhtul tulid kõik unustatud esemed kokku õpetajalauale. Nad hakkasid seal tantsu lööma ja koledasti möllama. Laud ehmus sellest trallist ja kisast. Ta otsustas jooksu panna. Lapsed tulid järgmisel päeval kooli ja imestasid väga, et klassis lauda ei ole.

Nüüd siis lapsed mõistatavad ja mõistatavad ega oska arvata, miks laud ära läks.

LOIT LINNAMÄGI,
Märjamaa Keskkooli
Ib klassi õpilane

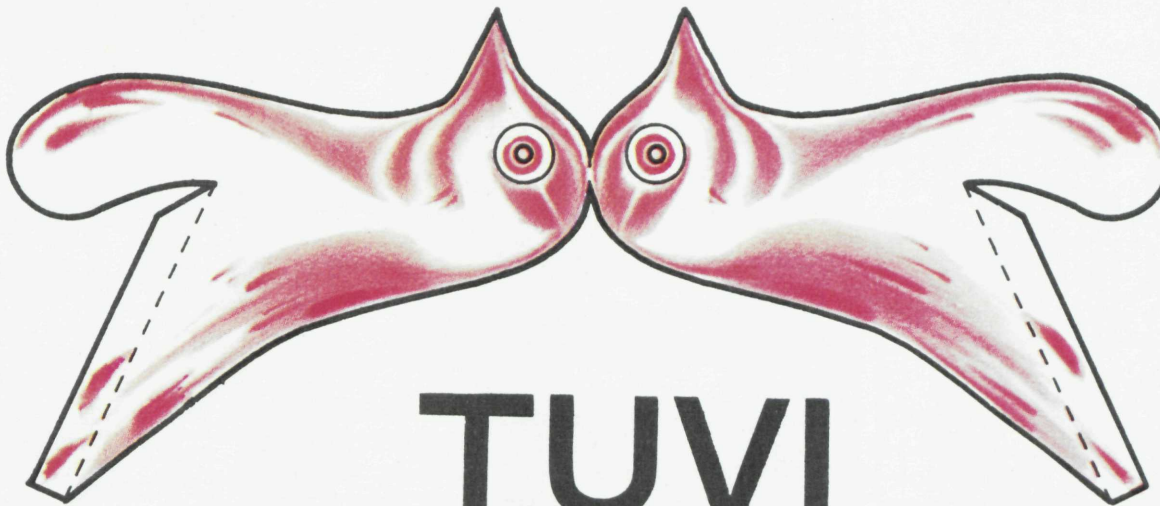
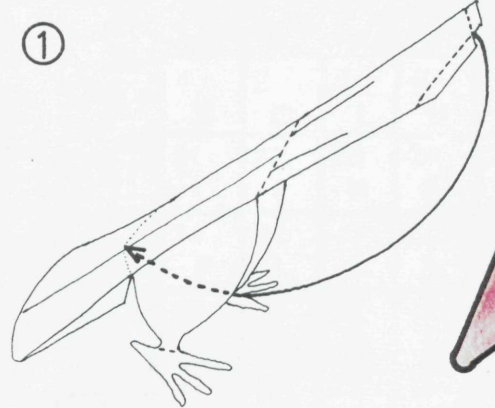
KOMMILUGU

Läksime emaga teatrisse. Oli väga soe ja ilus ilm, nagu oleks juba suvi. Tänaval kõndis meile vastu üks onu. Tal oli käes suur kilekott, kus olid kirju paberiga šokolaadikommid. Mulgi hakkas kange kommiisu. Kommi aga polnud ja siis tuli mulle pähe üks lugu.

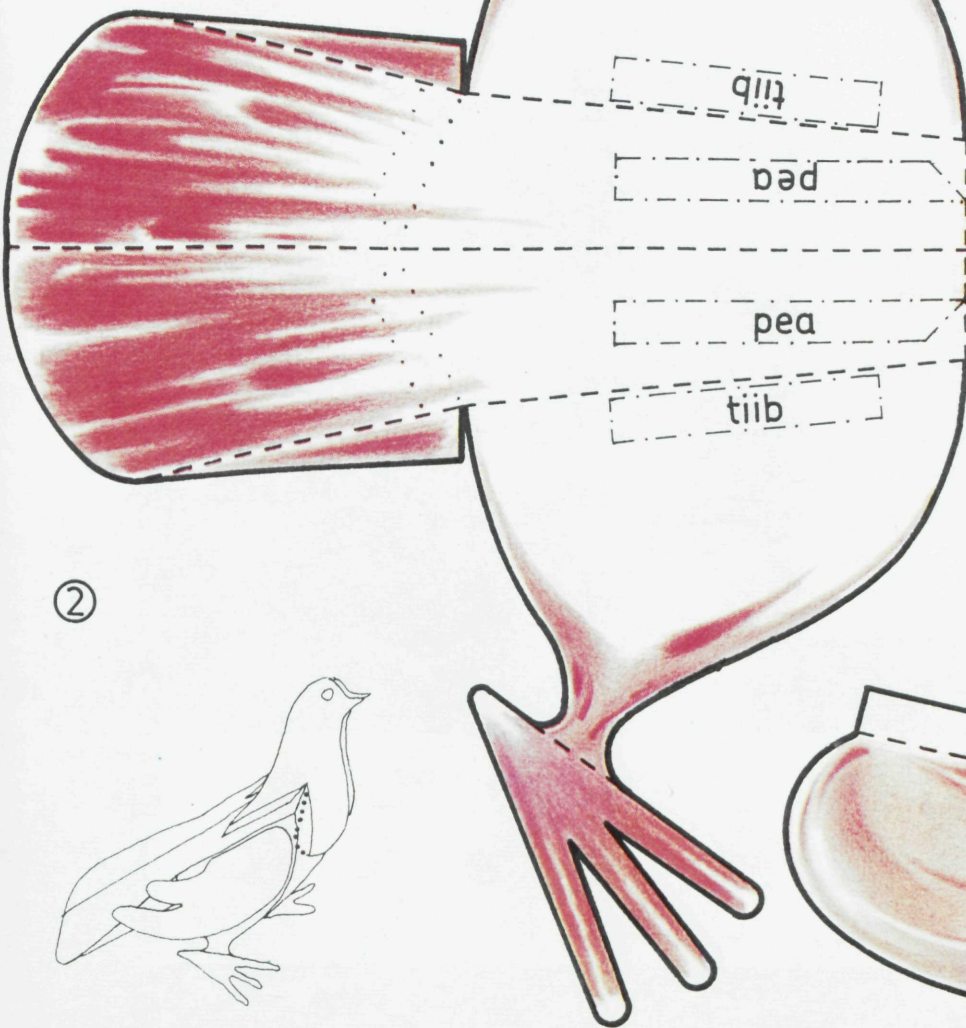
Kui sellel kotil oleks ometi auk sees, siis kukuksid kõik kommid ükshaaval tänavale. Seal oleks siis pikk kirju rida. Aga kõik selle tänavavaikesed lapsed hakkaksid onu järel käima. Nad korjaksid kommid endale tasku ja pärast pistaksid nahka. Ainult et kui nad koju jõuaksid, siis hakkaksid emad pahandama, et suud ja põlled on kõigil šokolaadised. Teatris ostis ema mulle ka kommi.

HANNE MICHELSON,
Tartu 8. Keskkooli
Ia klassi õpilane

①

TUUVI

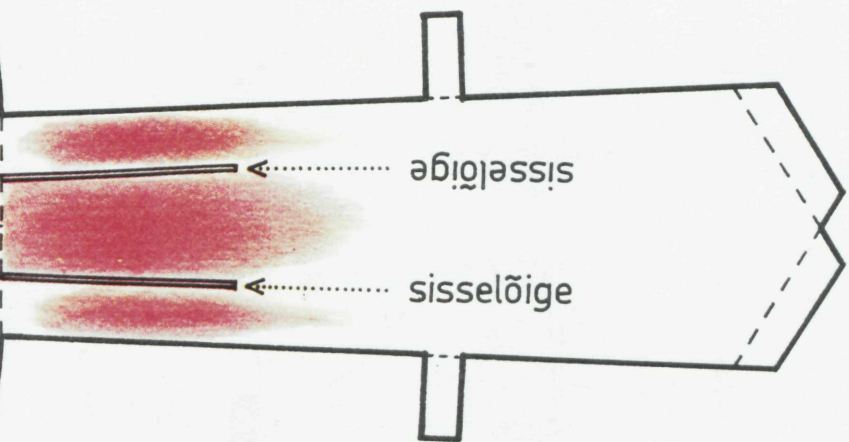

tiib

pea

pea

tiib

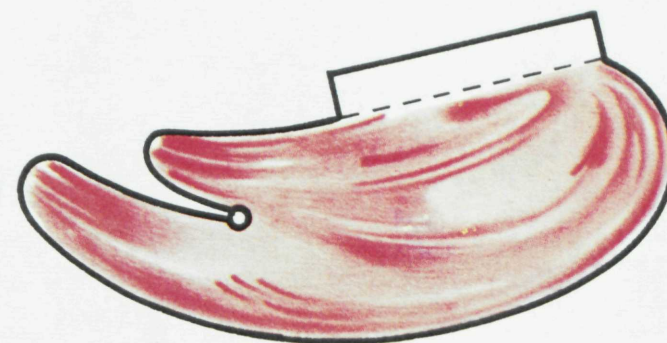
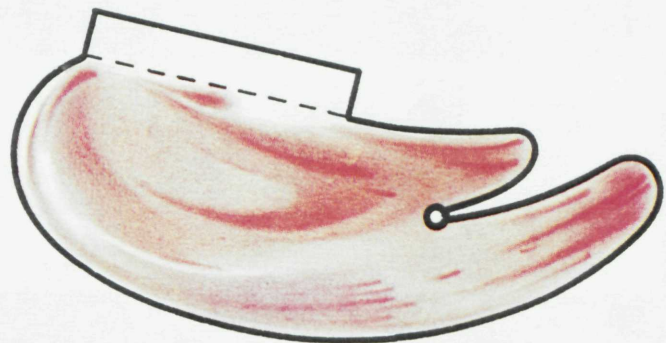
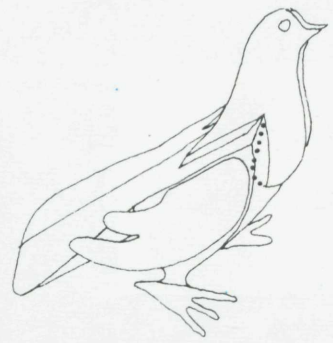

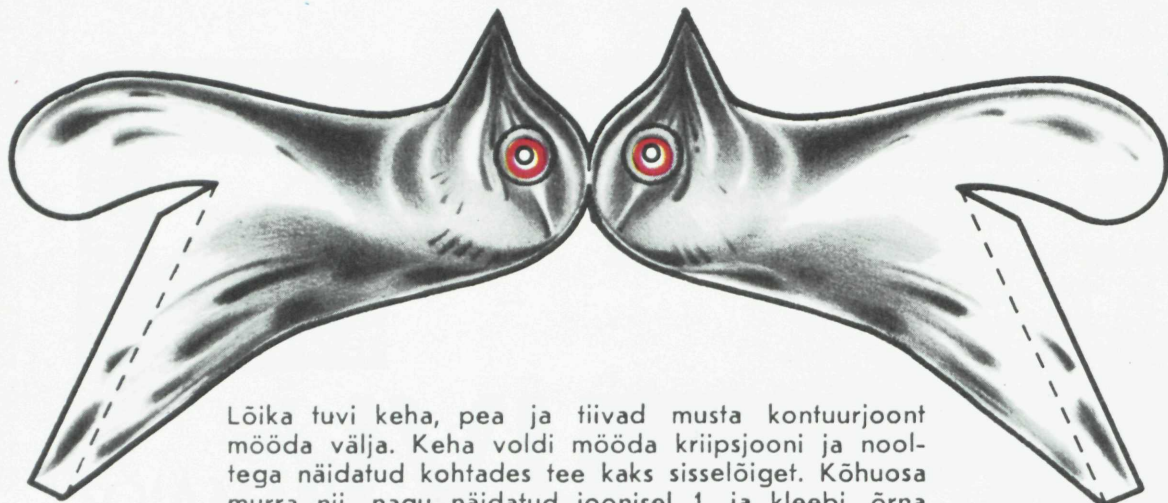
sisselõige

sisselõige

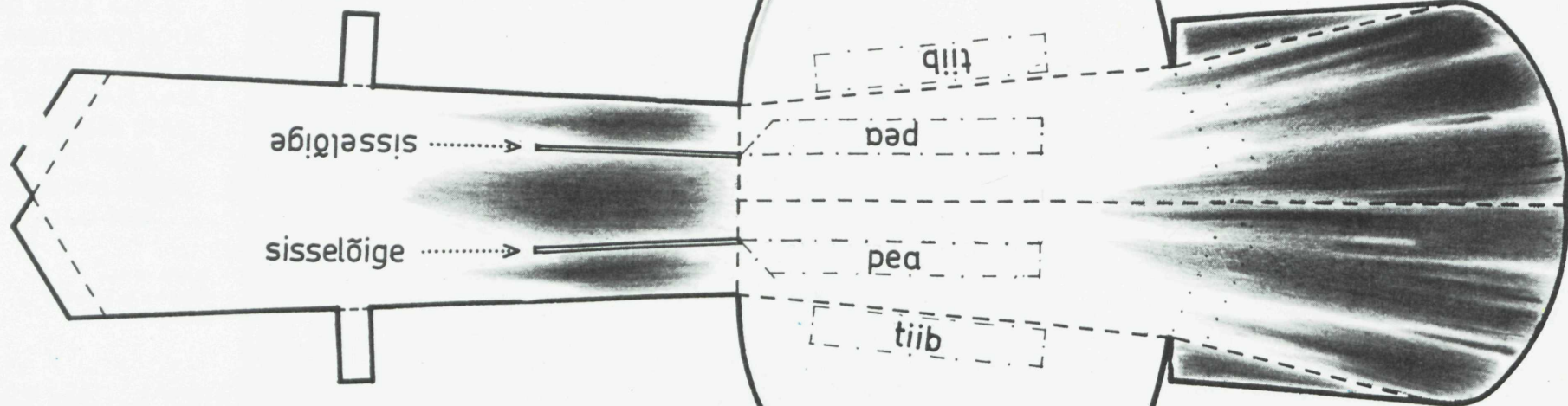
Joonistanud JÜRI KASS

②

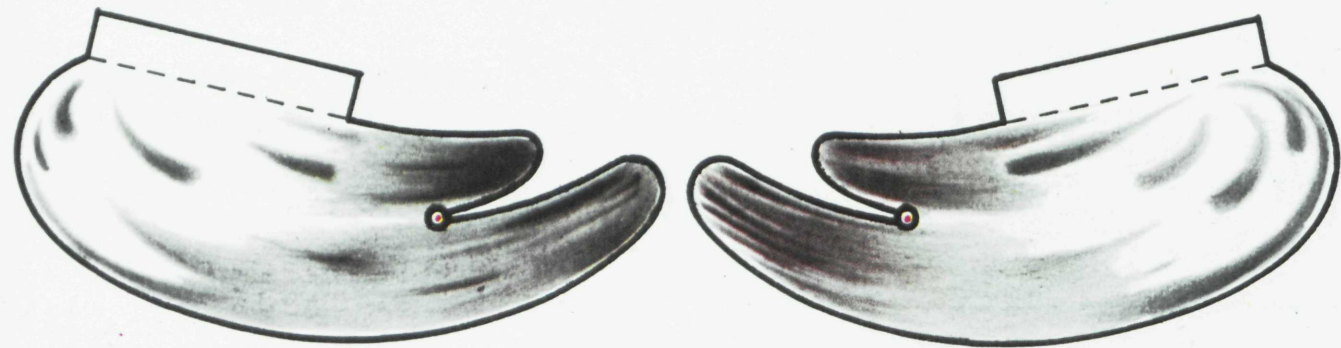

Lõika tuvi keha, pea ja tiivad musta kontuurjoont mööda välja. Keha voldi mööda kriipsjooni ja nooltega näidatud kohtades tee kaks sisselõiget. Kõhuosa murra nii, nagu näidatud joonisel 1 ja kleebi õrna punktiirjoonega märgitud kohtades kokku. Pea torka

sisselõigetest läbi ning liimi seljal märgitud kohtades kinni. Tiiva kriipsjoonega märgitud osad murra allapoole ja kleebi selja külge. Nüüd liimi jalad kõhu külge, murra jalgabade kriipsjoont mööda ära ning võidki tuvi seisma panna.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
K	O	L	U	M	B	U	S	E											
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30										
Õ	I	N	E																
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45					
P	I	S	I	K	E	S	E	D											
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60					
P	E	E	T	E	R														
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76				
P	Ä	K	A	P	I	K	K												
77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94		
T	R	I	I	N	U														

Joonistanud KARIN NIINEPUU

SEE MÕISTATUS ON KAHEOSALINE. KÕIGEPEALT TULETA MEELDE JA KIRJUTA RUUDUS-
TIKKU KUUE LASTERAAMATU TÄIELIK PEAL-
KIRI. NÕUD LEIA RUUDUKESTEST IGALE
NUMBRILE VASTAV TÄHT JA SAAD TEADA
KA RAAMATUTE AUTORID.

- I 27 9 44 56 14 — 54 74 42 44
- II 27 14 15 30 50 78 — 73 91 75 76
- III 14 42 58 88 89 26 — 20 11 12 78
- IV 41 51 26 — 42 47 17 18 9 51
- V 27 9 42 83 14 — 10 74 56 45
- VI 36 42 15 48 29 — 29 58 89 92

PILDIL ON KÜMME TÖÖVAHENDIT. KES NENDEGA TÖÖTAVAD!

1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		

1. KEHAOSA
2. ARV
3. RÕÕVKALA
4. KARTLIK
5. JAATUS
6. TAAT
7. RIIKLIK
- AKADEEMILINE
- MEESKOOR
8. PIIMASAADUS

LEIA KAKS TÄIESTI SARNAST TÕDRUKUT.

ÕIGE LAHENDUSE KORRAL SAAD PÕSTREAS
EESTI NSV OHE KAUNIMA JÄRVE NIME.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 5 —
1980. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse
aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Raafiste.
Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoime-
taja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja H. Väli 681-400,
toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 1. IV 1980. Trükkida antud 21. IV 1980. Trükiarv 75 000. Offsetpaber nr. 1,
60x90,8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,87. MB-03097. Tellimise nr. 1266. EKP Kesk-
komitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esi- ja tagakaanel VAIKE PÄÄSUKESE
joonistus «Kevad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
Типография Издательства ЦК КП Эстонии.
Таллин, 200090, Пярну маantee, 67-а. Ад-
рес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101,
Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем
2 печ. листа. Заказ 1266. Тираж 75 000.

TIIA TOOMET

Lahtine laul

laps koolist lahti
jalad kooliteest lahti
lapse silmad lahti
paelad kingal lahti
uks on pärani lahti
taevas pea kohal lahti
lehed puudel lahti
päevad nädalast lahti
asjad nimedest lahti
ilm on igalt poolt lahti
laps on alati lahti

KOOLIST
LAHTI!

